Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i Mai 1938 Nr. 9

Heb. 12, 13-24.

Av Pastor Peder Nelson.

I de seks vers som staar foran vor tekst har forfatteren av Hebræerbrevet opmuntret sine læsere til at jage efter helliggjørelse. Dette var ikke noget nyt krav for Jøderne at høre. De var kjendt med det fra sin barnelærdom. De hadde jo hørt saa meget om at de ikke længer var under loven men under naaden. Ved daaben var de jo blit indlemmet i den Kristne menighet og paa denne maatte blit meddelagtig i den frihed som er i Kristus. Denne frihed vilde en del bruke til leilighet for kjødet, og undskyldte sig med det at den nye pagt krævet ikke saa fuldkommen hellighet som den gamle. Forresten faldt det saa naturligt for Jøderne naar de fik høre at i den nye testamentelige husholdning staar ikke længer den cermonielle og den borgelige lov ved makt, at gaa til den andre yderlighed — nemlig at ringeagte den moralske lov. Mod dette skakke syn kjæmper forfatteren av Hebræerbrevet. I vor tekst svarer han paa dere indvendinger greit og bestemt: nemlig at den nye naadepagt kræver større hellighed end den gamle lovpagt. Først gi han os en skildring av lovgivningen paa Sinai som viser det at den som ikke vil tragte efter hellighet kan ikke staa i harmoni med lovpagten: og saa ruller han op for os et billede av den nye pagt som kræver en større helighet.

De moralske bud som blev skrevne paa to stentavler var allerede kjændte blandt Israels børn for de kom til Sinai bjerg. De var allerede ved skabelsen indskrevne i deres hjerter: — altsaa budernes indhold var ikke noget nyt. Patriarkerne hadde hat mange anledninger til at høre Guds bud, og disse hadde de lært sine børn. Ved Sinai fik den gamle pagts husholdning sin skrevne grundlov. Denne gav Gud paa en særskildt maade fordi han vilde brændemerke den sandhed ind i de gjenstridige Israeliters hjerter at han var en nidkjær Gud som ikke taaler den allermindste krænkelse av sine bud.

Før loven var givet hadde Moses baade seet og berørt Sinai bjerg uten at merke noget heligt ved det; men ved denne anledning hadde Gud befalt at ingen skulde røre ved bjerget ellers blev straffen døden. Nu var bjerget helliget Gud og paa hans enemerker hadde ingen adgang, uden den som Gud sendte en særskildt indbydelse. Moses fik befaling av Gud at sætte et gjerde rundt bjerget. Indtil videre skulde dette være et skille mellem den hellige Gud og de syndige Israeliter.

Herren steg ned paa bjergets top i en brændende ild. I den Anden Mosebog 19, 18 staar det: *"og hele Sinai bjerg røk, fordi Herren var stegen ned paa det i ilden og røken av det steg op som røken av en ovn, og hele bjerget bævet saare."* Gud aabenbarede sig som en fortærende ild:- en nidkjær Gud. Dette mindet nok Moses om den gang Herren aabenbarede sig for ham i den brændende tornebusk. *"Da var der torden og lyn og en tung sky paa bjerget og en saare stærk basunlyd; da bævede alt folket som var i leiren."* Efterart Israeliterne hadde hørt oplæsningen av de ti bud bad de om at de ikke skulde bli nødt til at høre Guds ord igjen fra hans egen mund. Saa frygtelig var synet at endog Moses sa; — *"Jeg er forfærdet, og skjælver."* Endog han fik høre at loven kræver hellighed. Moses og Israel bestemte sig paa at jage efter hellighed, fordi de hadde seet baade ved det røde hav og paa Sinai bjerg at Herren var en nidkjær Gud som hjemsøger fædrenes misgjerninger endog paa deres børn i tredje og fjerde led.

I den Nye Testamentelige husholdning staar ikke længere den cermonielle og den borgelige lov ved magt, men den moralske varer til evig tid. Jesus sa;- *"Dersom eders retfærdighed ikke overgaar de skriftklærdes og fariserenes kommer i ingenlunde ind i himmelens rige."* For at vise os at Naadepagten kræver en større hellighed, saa skildrer forfatteren av Hebræerbrevet for os den Nye Testamentelige husholdning.

I den Gamle Testamentelige tid var Moria bjerg i Jerusalem stedet hvor tempelet stod. Dette var Herrens jordiske bolig. Ind i det allerheligste fik intet meneske komme undtagen yppersteprestem en gang for aaret naar han ofret for folkets synder. Dette gjorde han som forbillede paa Mesias, og ifølge Guds befaling. I det Nye Testamente er Moria og Sion blit forbillede paa noget overjordisk som ikke er begrenset til noget vist sted paa jorden. Det er stedet hvor Gud bor. I dette Sion er ypperstepresten og kongen den samme person. Tempelet og paladset er slaat sammen til et hus. Gud sitter paa sin trone og Kristus ved hans høire haand. Nu er der aapen adgang like op til Guds naadetrone for hver den som jager efter hellighed.

Iklædt den retfærdigheds kjortel som Jesus har kjøbt med sit blod kan en troende frit se op, og stevne mot maalet.

I den gamle pagts tid stod Jerusalem ved foten av Sions bjerg. Her bodde de som stod direkte under kongens myndighed. Disse var blandt de tapreste naar det gjalt at forsvare Judas selvstændighed. Folk fra de omliggende smaa byer flygtet til Sions borg naar de fik høre rygter om krig. Her fik de erfare gang paa gang at Herren stred for dem. Men det var iser ved Paaske tiden at alle sande Israeliter længtet mod Jerusalem. Da strømmet de fra alle verdens hjørner. Endog saa fattige folk som Jesu forældre gik hvert aar. Paaske var den kjæreste fest som Israel hadde faat av Gud. Men der er ogsaa et Himmelsk Jerusalem mot hvilket alle Israeliter efter den Nye Pagt strømmer. Her er Jesus baade yperstepresț og konge, og de troende hans udvalgte folk. De som er paa veien hjem har sine navne indskrevne i livsens bok. Her feires der Paaske til minde om Ham som stod op fra det døde. I denne Naadetid lyder en venlig indbydelse til dig min ven: "Gaa op til det himmelske Jerusalem og feir Paaske." Men husk paa alene den som jager efter Hellighed finder veien hjem.

Til denne husholdning hører ogsaa mangfoldige engle og førstefødte. Englerne optræder som en høitidsskare. Ja de har grund til at triumfere fordi de kan uden tvil se ind i fremtiden bedre end vi. De er sikker paa at Kristi evangelium skal seire over alle folkeslag. De priser Gud og tjener de troende. De troende kaldes førstefødte for de har arv i Guds rike. Paa jorden er de fleste ikke vidt berømte — men Herren kjender nok sine. Mange flere kunde nok ha været med i denne flok, men ligesom Esau forsmaade de den førstefødselsret som Gud tilbød dem. Men værst av alt er nok det at mange hedninger lever idag uten Gud fordi de Kristne har forsømt sin missionspligt.

Nu kommer dommeren frem for vort blik. Tænk paa en som har magt til at sende et menneske til et evigt helvede eller en evig himmel. Men der er ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. For dem er han en kjærlig fader. Dette er den samme Gud som engang styrtet Satan og hele hans sammensvorne flok av engle ut av himmelen. Den samme som engang skal dømme hele verden. Montro en vanhellig kan bestaa for en saadan dommer?

"Aanderne av de fuldente retfærdige." Hvem er de? Jo det maa være de som er hensovede i troen paa den kommende Mesias. Derfor har Gud retfærdigjort dem. De er fuldente — det er: — Gud har faat fuldført gjennem dem den gjerning som hørte til deres kald medens de var her i tiden. Nu er de hjemme i det Nye Jerusalem, hvor de sammen med englerne lover og priser Gud. Montro en vanhellig kan taales i en saadan flok?

Nu træder frem for os det skjønneste i den Nye Testamentes husholdning: Jesus! Han som med sit blod paa korset har sonet for al værdens synd. Den gang Abels blod hadde farvet jorden rød var dette en skrækkelig anklage mod hans morder — hans morder — Kain. Det var et raap til Gud om hævn! Men Jesus medens han hang paa korset bad han for de som pinte hans legeme. Naar hans blod flød var det et kraftigt raap til Gud om Naade for en syndig verden. Vi blev ikke omvankende som Kaien; men fik fred med Gud. Abel kunde ikke staa op for Guds trone og trygle om naade for sin broder; men Kristus er opreist fra det døde, og er nu vor midler ved Guds høire haand. Hans blod taler bedre end Abels.

Nu mine kjære venner hvorledes er det med os? Har vi jaget efter helligjørelsen saa flittig som vi burde? Aa nei, vi maa vist alle bekjende at vi ikke har baaret saa megen frugt som Gud har ret at vente av os. Men vi maa ikke miste motet, gjør vi det saa naar vi aldrig hjem. Lad os fortsette vandringen med fornyet mot — snart er vi hjemme — og da "glemmes det kors som paa jorden vi bar."

Men kanhænde du min ven som læser denne preken er en av dem som ikke gaar paa helligjørelsens vei? Da hører du ikke godt! Jesus venter paa dig — han har ventet længe. De kristne er de lykkeligste folk i hele verden. Idag er der naade for dig. Imorgen kan det være for sent.

OFFERSIND.

Jeg saa ham idet en mørk og ondsinded skare sværmet omkring ham og gik langsomt henimot byporten. En tornekrone kranset hans blødende pande. Med møie slæpte han endnu paa det tunge kors.

De ufølsomme soldater drev ham frem med haarde ord og kvasse piskeslag. Den jødiske pøbels haan og sjeldsord var usigelig raa og skamløse.

Men jeg tænkte paa den morgen da han hadde stanset ved veisiden og talt til mig. Kunde jeg vel nogensinde glemme ham som han stod for mig da han hadde aapnet mine øine?

Hvor rolig og sterk! Hvor venlig og vindende! Og over ham dens høihet som vet sig herre over mennesker og alt andet skapt. "Søn, dine synder er dig tilgit — bli seende!"

Da visste jeg det var sandt som jeg hadde hørt, at han var mer end en profet. Han var Messias, Guds søn. Da overgav jeg ham mit hjerte og liv.

Og nu — en fange, dømt og fordømt, paa vei til forbryderdøden!

Var det det han mente da han sa han gik op til Jerusalem for at overgives til jødene, for at løftes op paa korset og dø?

Og skal han saa staa op fra de døde paa den tredje dag?

Jeg har hørt si at en eller anden profet kaldte ham Guds lam som skulde bære verdens synd. Mon det er paa denne maate han gjør det? Ingen kunde tvinge det ind paa ham — nei, aldrig i verden paa Guds søn. Det var fordi han selv vilde det, at han blev Guds lam, vort paaskelam.

SANDELIG, HER ER DET GUDDOMMELIGE OFFERSIND.

*

Jeg husker godt en dag jeg stod nær ham i templet. Han hadde talt og undervist mængden. Nogen var blit trøstet og opmuntret, andre ydmyget, nogen forarget. Saa satte han sig nær en av templets gavekister, besvarte spørsmaal og talte med dem som var om ham.

Hans øine var rettet mot kisten for frivillige gaver. Mange gaver blev lagt i den, store og smaa.

Saa gjorde en av disciplene den bemerkning, at der var mange som kom med store gaver; han ventet øiensynlig at Mesteren skulde ha nogen rosende ord at si om disse gavmilde mænd og kvinder.

Jeg mindes vel hans lavmælt, men tydelig uttalte ord til disciplene: "Sandelig sier jeg eder: Denne fattige enke har lagt mere end alle som la i kisten. Ti de la alle av sin overflod; men hun la av sin fattigdom alt det hun eide, hele sit livsophold."

Dette maa være det rette, Gud velbehagelige offersind, at en intet holder tilbage naar tro og kjærlighet tilskynder en til at bringe Gud et offer.

Det er Kristi offersind at sætte Herrens sak først. Det sind har sin rot i en fuldkommen tillid til vor himmelske faders kjærlige og visse forsorg for sine.

*

Ingen av gjestene kan vel glemme denne begivenhet:

Vi var midt oppe i et gjestebud. Verten var en fremragende farisæer; han var i livlig samtale med sine gjester og hadde ogsaa nogen venlige ord for Mesteren.

En kvinde var ganske stilfærdig kommet ind og ingen la videre merke til hende. Hun hadde lagt sig paa knæ ved Mesterens føtter, men ingen hadde ofret hende saa meget som et øiekast.

Hun visste mændene ringeagtet hende, og at om de saa paa hende, vilde det bare være med foragt og hat. Allikevel holdt hun sig nær Mesteren. Med angers taarer vætet hun hans føtter, og med sit hodehaar tørret hun dem og salvet dem med kostbar salve. Hun gav rikelig av det hun hadde. Hun ofret sin stolthet. Hun utsatte sig for haan, skjend og lidelse.

Ingen gave var hende for stor, intet offer for dyrt naar det gjaldt Mesteren.

Det var en kvindes uttryk for det offersind som besjæler hver den som elsker Mesteren meget.

Og hvilken belønning!

"Dine synder er dig forladt."

Om nogen av gjestene ved det festmaaltid tok med sig nogen velsignelse efter at ha tilbragt en kveldsstund sammen med Mesteren, vet jeg ikke.

Men den foragtede kvinde, som av egen drift bragte et dobbelt offer — hun gik bort med hine ord lydende for sine øren: "Din tro har frelst dig; gaa bort i fred."

—*J. C.A. Preus.*

Swift Current, Sask.
Sov ikke din krone bort.

Der fortælles om grev Peter av Burgos i Spanien, at han en dag følte sig saa træt, at han, før han gikk ind for at hvile sa til sine tjenere: "Hvad der end skjer maa i ikke vække mig, jeg vil sove." Imidlertid var kong Alfons av Aragonien netop ved den tid avgaaet ved døden uten at efterlate sig arvinger og blev bestemt derfor at sende bud til Peter av Burgos og tilby ham kronen. Sendebudene kom mens grev Peter sov. De ventet men da ingen av tjenerne vovet at vække den myndige herre, drog sendebudene bort igjen og følgen blev at kronen tilfaldt en anden. Saaledes sov Peter av Burgos bokstavelig talt Aragoniens Krone bort.

Ogsaa os blev der tilbudt en krone, overfor hvilken alle jordiske krone blekner. Gjennem sin lidelse og død ervervet Kristus os Barneretten hos Gud og dermed adgang til at vinde herlighetens krone. Maaske har sendebud fra Gud allerede længe staat foran dit hjertes dør forat tilbyde dig at vinde denne krone. Paa mange maater har de søkt at vække din opmerksomhet og faa dig i tale. De har biet og ventet ved hjertedøren, i haap om at deres kalden skulde naa ind og vække din vilje, men du har kun opfattet det som noget der vilde forurolige og forstyrre dig og i din sløvhet har du svaret: "Hvad der end skjer, maa i ikke vække mig! Jeg vil sove."

Sendebudene staar der kanske endnu idag, men du vet ikke hvor længe de endnu vil vente. Tiden gaar og din soven blir fastere, dit sind mere uimodtakelig for deres kald og tilbud- og tilsist vil sendebudene gaa skuffet bort, din evige lykke vil være forspilt for bestandigt. Du har sovet din krone bort, livet og herlighetens krone.

O, vogn op! Betænk hvad der tjener til din fred, mens idag! Se, nu er det frelsens dag, sier skriften advarende; ti nu gjælder det din frelse, din evige salighet! Vogn derfor op. O, forhærd ikke dit hjerte idag, naar du hører hans kaldende røst! Men det er ikke blot et kald til vækkelse for de sovende, men ogsaa et kald til alle kristne, at advarselsropet lyder- "Sov ikke din krone bort"; ti har vi end faat del i naadens herskermakt over djevelen, synden og verden da maa vi aldrig glemme, at ingen blir kronet med herlighetens krone, uten at han vedblivende kjamper redelig, fuldkommer løpet og bevarer troen. Var de græske idretsmænd avholdende i alt for at vinde et forgjængelig seierstegn hvor me-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

VIL DU VÆRE MED? — Være med i hvad? Jo være med at gjøre en stor gjerning, til gavn, ære og velsignelse. Først for den slegt som nu lever og saa til utsletelig, manende minde og velsignelse for kommende slegter. Paa samme tid faar du dermed anledning til at vise Gud taknemmelighet for de utallelige timelige og aandelige goder over vort norske folk i de snart henrundne hudre aar i Amerika. Ja det skulde være gjilt at faa være med i et saadant arbeide— Nu vel det var bra du synes det er vel værd at bli med i den store gjerning. Men kanske du sier: hvorledes kan det la sig gjøre for os fattige nordboere her i Kanada? Tag og læs hvad der har vært skrevet om **Hundreaarsfesten** i de senere nummer av Hyrden og ikke minst hvad pastor J. B. Stolee og Dr. J. A. Aasgaard skriver i dette nummer. Naar du saa har læst la da Gud faa tale med dig helst i enrum.
Resultatet: **JEG VIL VÆRE MED!**

DU VIL OGSAA BLI MED I NOGET ANDET. Ja, montro hvad det andet er? Jo der er en meget vakker famelie som altid vil ha flere medlemmer, og alle er saa hjertelig velkommen. Det er Hyrdefamelien. Meld dig ind nu inden slutten av mai maaned saa faar du bladet i 12 maaneder, til april og mai ikke inbefatet, og det kun for 50 cent. Send 50 cent straks til Hr. Josef Haave, Naicam, Sask. og bli medlem av Hyrde-famelien, du vil ikke angre det! —U.

get mere skal vi da ikke være det, som skal vinde et uforgjængelig. La dog ikke verden med sin ære, vinding og nydelse sløve og slappe os, saa vi henfalder i forfængelige drømme; ti da sover vi vor krone bort. La det ikke være forgjæves at vi blev gjenløste ved Kristi blod, at vi blev utfrede fra syndens makt. La os som begyndte i aanden dog ikke fuldende i kjødet. La det ikke være forgjæves at vi begyndte at løpe ihærdig paa banen, men la os holde ut til vi vinder prisen.

O, la ikke søvnens tillokkende makt eller lunkenhetens behagede hvile fravriste os belønningen, livet og herlighetens krone derhjemme efter striden hernede. O, ven, vogn derfor op, sov ikke din krone bort, men vaak og bed indtil kongen kommer.

—G.

Darmody, Sask. En Liten Fortælling.

Idag er det søndag og det er en uke siden jeg sat ved siden av vort radio og jeg hørte paa en god præken som kom ifra Saskatoon. Jeg hørte det saa godt som om han var i mit hus. Han fortalte at det var en gang en fillet gut kom snikende ind igjennem kirkedøren og han gik efter væggen til han kom til en trap der stanset han til præken var over og alle de andre hadde gaat ut saa gik han hen til presten og sa: "kan du si mig hvor jeg skal finde Jesus?" Og presten svarte: "kom tilbake imorgen" sa han og den tause gut gik hjem igjen. Han kom tilbake den anden dag og da var presten ikke hjemme. Han gik saa til en anden prest og han sa til ham, gå til Relief-officen og faa klæder og mat. "Jeg spør ikke efter mat og klæder, jeg spør om de vil fortælle mig hvor jeg skal finde Jesus," og den tause gut gik sin vei. Saa kom han til at gaa forbi en aapen dør og der sat der en pike og spilte paa en guitar og sang den sangen: "O where is my wandering boy tonight" det fyldte hans hjerte med glæde, han fandt Jesus. — Mrs. Olsen.

Paulus' andet brev til Timoteus.

Litt om Manden Timoteus.

Timoteus er fød enten i byen Derbe eller Lystra — rimelig den sidste — i det sydlige Lilleasien. (Bruk kartet over Paulus' reiser, som findes i de fleste bibler. Det vil hjælpe læserne til bedre at følle med, og det skjerper interesse i heletat.)

Hans far var græker, altsaa hedning, hans mor Eunike og hans Mormor Lois var fromme jødinder, som var omvendt til kristendommen. Ap. Gj. 16, 1; 2 Tim. 1, 5. Timotius blev av sin mor og bedstemor oplært i jødenes hellige skrifter fra barndommen; men han var ikke omskaaren. Ap. Gj. 16, 3. Rimeligvis satte faren sig derimot, da han var hedning.

Naar og av hvem blev Tim. vundet for kristendommen?

Vi ska forsøke at la Bibelen svare paa dette spørgsmaal.

Da Paulus paa sin anden Missionsreise kom til Derbe og Lyster, "se, der var en *discipel ved navn* Timotius" — "han hadde *tat ved troen*" — *"hadde godt lovord av brødrene."* Ap. Gj. 16, 1—3. I 1. Tim. 1, 2 nævner Paulus ham "Min egte søn i troen." Og i 2. Tim. 1, 2 "min elskede søn"; 2, 1 "min søn". Derav kan vi slutte, at Timotius var vunden for Kristus da Paulus paa sin første Missionsreise besøkte disse steder. Paulus regner altsaa Timotius for sin aandelige søn, som han hadde vundet for Kristus paa sin første Missionsreise.

Timotius maatte ha vært ganske ung den gang; ti i sine breve, som Paulus skriver til ham mange aar efter, betegnes han som en yngre mand. 1. Tim. 4, 1; 2. Tim. 2, 22.

Da Paulus traf igjen den unge mand, saa han i ham et av Gud utvalgt redskap, og han valgte ham som sin medarbeider i Missionens hellige arbeide. Og Paulus fik siden aldrig nogen grund til at angre paa dette valg. Timotius blev trofast i arbeidet ved Paulus' side saalænge den gamle apostel levet. Læs Felip. 2, 19-22. Av Hebr. 13, 23 faar vi vite, at da Hebræerbrevet blev skrevet, hadde Tim. vært fængslet, men var sluppet fri. Sagnet har gjort ham til den første biskop i Efesus, samt at han led Martyrdøden under keiser Domitian.

En kort oversigt over brevet.

Dette brev er det sidste vi har av den gamle mesters haand. Paulus sitter fangen i Rom for anden gang.

Det gaar en vemodsfuld stemning gjennem brevet. Han er sikker paa at han ikke kommer paa frifot mer. Han føler dødens nærhet, og døden vil bli en martyrs død. Han har vært for domstolen en gang, nu venter han paa den endelige dom, se 1, 8; 2, 9; 4, 16ff. Resultatet er han sikker paa, 4, 6. — Kalvin sier om dette brev: "Det som vi her lærer om Kristi rike, om haapet paa evigt liv, om den kristnes kamp, om den troesfyldte bekjendelse, om den usvikelige lære, er ikke skrevet med blæk, men med apostelens eget blod." Og prof. E. Kr. Johnsen sier: "Dette er apostelens svanesang, hans seiershymne paa dødens terskel."

Dette brev er skrevet omkring tre aar efter Paulus skrev sit første brev til Tim. I denne tid har Tim. ledet menigheten i Efesus. Det var ingenlunde nogen let plads for en ung mand. Vranglarene holdt paa med sit nedbrytende arbeide, og Timotius holdt paa at gaa træt. Han trænger en opmuntring og formaning, derfor sender hans aandelige far og gamle apostel ham dette brev.

Nu kjære læser av "Hyrden" tar vi for os Andet Timotius brevet, i Jesu navn, ta dit Testament og læs.

KAPITEL I.

v. 1-2 Overskrift og hilsen.

Vort brev begynder med den almindelige overskrift og hilsen. "Paulus, ved Guds villie Kristi Jesu apostel o.s.v." Til Timotius, min elskede søn o.s.v. Allerede i brevets første ord møter os inderikte den stemning hvori Paulus gaar til avfattelse av dette brev. Læg merke til forskjellen mellem 1. Tim. 1, 2 og 2. Tim. 1, 2, her utelater han ordene "egte søn i troen." Det synes som om Paulus har hørt om en hvis tilbakegang hos Tim. Paa det aandelige omraade, siden sidst han skrev til ham. Trods dette saa bevarer dog Paulus sin inderlige fortrolighet til sin "elskede søn" Tim.

v. 3-5 Tak til Gud.

Paulus takker Gud for at han er kommen av et gudfrygtig hjem. Han har tjent Gud hele sit liv i en ren samvettighet. "Endog før" han blev en kristen tjente han Gud efter fædrenes syn, (Se Ap. Gj. 2, 3; 23, 1.) saa godt han forstod det med ren hu uten urene bihensigter. Paulus var hele sit liv en kjernekar. Hvad han var det var han fuldt og helt. Ogsaa efter han blev en kristen, stod han helt paa Kristi side. Ja, Timotius, "jeg kommer dig ihu i mine bønner osv." "fuld av længsel efter at se dig" — Den gamle Paulus var saa ensom; han længter saa efter at faa se Timotius. Naar han tænker paa avskeden i Efesus, da Paulus forlot ham sier han: "jeg minnes dine taarer" — Men det har glædet apostelens hjerte at faa høre "om den uskrømtede tro" som er i Tim. Ogsaa han har godt at slegte paa. Det er som om Paulus vil si til Timotius, at vi har saa meget tilfelles du og jeg.

v. 6-14 Formaning til frimodighet.

Nu maa Tim. ikke bli mismodig, saa han mister den naadegave han fik ved sin ordination, "ved min haandspaalæggelse." Da var ogsaa Paulus med. Paulus har vist faat høre, at Tim. holder paa at tape modet og den rette iver i tjenesten. Han bør ikke skamme sig hverken ved evangeliet, "vor Herres vidnesbyrd", ei heller ved den fangne apostel, men meget mere som han "lide ondt med mig for evangeliets skyld, *i Guds kraft.*" Gud vil være hos os, mener Paulus, og han vil ikke slippe os. Han har jo "frelst os" "og kaldt os", baade dig og mig til tjenesten. Herren har frelst os og kaldt os til den herlige gjerning at tjene ham i evangeliets tjeneste, ikke efter vore gjerninger, "men av idel" naade i Kristus Jesus.

Og hvad Gud i evighet har bestemt, det har han nu utført i Jesus, "han som tilintetgjorde døden og førte liv og uforkrænkelighet frem for lyset ved evangeliet," saa alle folk kan faa se det og nyte godt av det. Og til Mig, sier Paulus, har han git det herlige hverv at bære dette glade budskap frem for hedningerne, det folk som sat i mørke og dødskyggensland. Derfor skammer jeg mig hverken ved evangeliet eller lidelsen, nei jeg lider saa gjerne; "ti jeg vet paa hvem jeg tror." Om det ser mørkt ut nu i mange maater, saa er jeg viss paa at Gud er mægtig til at ta vare paa det som er mig overgivet, nemlig den gjerning han har satt mig til — "til hin dag" — naar riket er oprettet. — Og nu minder Paulus Timotius om at han maa gjøre det samme; ha Paulus til forbillede, samt det sunde ord han har hørt av ham, "i tro og kjærlighet i Kristus Jesus." — Han opmuntrer Tim. til "at ta vare paa den fagre skat —" som Jesus har betroet ham, nemlig at forkynde ordet og forvalte sakramenterne, "ved den Helligaand, som bor i os."

v. 15-18 Triste oplevelser.

Under det første forhør, da Paulus rimeligvis var anklaget for at ha forbrudt sig mot den Romerske lov den tid han paa sine missionsreiser gjennemvandret Lilleasien, var der mange kristne tilstede i Rom fra Asien, som kunde ha vidnet i retten til Paulus' fordel, men de holdt sig borte. Enten skammet de sig ved den fangne apostel, eller var de bange for at de vilde komme i samme knipe som Paulus. Han nævner to, Fygelus og Hermogenes. Desto større glæde brakte en anden asiater ham, Onesiforus, en kristen fra Efesus, som var kommen til Rom for at besøke Paulus, og han gav ikke op før han fandt ham. Paulus ønsker at "han maa finde miskund hos Herren paa hin dag" for den glæde han brakte den ensomme gamle apostel i fangenskap. Denne mand, Onesiforus, har vært til megen tjeneste i Efesus før, som nok Tim. selv vet.

Bugge sier: "Vil nu ikke Tim. saameget mere føle sig opfordret til at kvæge sin "faders hjerte ved kjærlig og villig at adlyde hans formaninger, og saaledes bøte paa den ukjærlighetens kulde, som var slaat ham imøte fra de selvsamme menigheter i hvilke han just har sin virksomhet?"

—*O. J. M.*

En oplevelse i Norge.

(Fortsættes)

Men den kjære Himmelske Fader, blir ikke træt! og den kjære Frelser han er den gode Hyrde; han kommer os ihu at vi er støv; ogsaa nu skulde det vise sig at han ikke var langt borte. Ja han er den gode Hyrde og han er den mægtige Hyrde! Lovet være hans hellige Navn! Som sagt jeg stod der i mørket ved rattet. Saa hørte jeg der kom en kravlende atterover det var styrmand og saa stelte han sig just frem for mig i mørket og saa sa han: ja nu blir det koldt at gaa ner nu Nels, men vi er jo godt vaate før, saa det vil vel hjælpe noget. Jeg hadde lagt merke til en lysende klar luft paa le baug i sydøst. Jeg gjorde styrmand opmerksom paa det, men han sa vist ikke noget til det, men gik forover igjen. Imidlertid var denne klare luften aapnet sig til klar himmel med en saadan hurtighet, som vi kunde se men ikke forstaa, for den saa ut til at ha et stort hastverk; det blev likesom et helt basketak i disse stærke sammenstøt av naturkræfter. Men nu maatte den sterke nordvest vind gi sig og sjøen i den hastige vind forandring begyndte at fyke omkring os. Og inden jeg blev avløst ved roret, saa styrte vi kurs ut fra den truende vaate grav nede paa Havmyren! Takker Herren; ti han er god og hans miskundhet varer ivindelig.

Vi fik god vind og da dagen kom maatte vi forsøke og sætte alt istand saa godt som mulig. Det meste av vor dækslast var gaat overbord. Men nu gik det ikke mange dage førend vi naadde vort bestemmelsessted, og losset ut vor ladning som var blit noget beskadiget av formeget vand i skuden sommetider. Vi tok Ballast og saa brukte vi 3 dage over Nordsjøen hjem igjen til Tønsberg og der bodde rederen for Annie og da sa han at han aldrig kunde tænke at faa se os igjen da han ikke hadde hørt ifra os paa den lange overreise; men den algode Gud og Fader var vor store Hjælper og priset være hans hellige Navn! Han har sørget for, at hans undergjerninger ihukommes. Herren er naadig og barmhjffiertig, *Salmernes bok* III, v. 4.

Ja vi maa vel si at dødens reb omspændte os. Alikevel var det ingen av os som kunde kalde sammen til at bede til Gud i disse, for os, saa alvorlige timer. Det gik enda et helt aar til for mig selv, førinden jeg bøiede mig for min kjære Frelserman; men jeg vil takke ham for hans store Naade og Taalmodighet med mig!

Kjære ven, du som læser dette, har du kommet til din kjære Frelser vis ikke begynd at be til ham, og vær rolig for at han vil hjælpe dig Broder og Søster; for Jesus er Frelser for alle som vil komme ærlig til ham. Ti din skaper er din ægtemand, Herren Hærskarernes Gud, er hans navn, og Israels Hellige er din Gjenløser, al jordens Gud kaldes han. Esaias 54, 5fl.

Men ofte Ensom i Braat og Bran
i uveirsnætter jeg seiler,
da ingen kjenning jeg har av Land,
og intet fyrtaarn jeg speider.
Men naar jeg nær har mit Skib begravet,
da kommer Jesus paa Bølgehavet —
om først i siste nattevakt.
Naar siste storm saa er redet av,
og hjemmets kyster jeg skimter,
jeg ser i solglans et andet hav
av glas som funkler og glimter.
Jeg skuer portenes perlerader
og hører Englenes myriader
som hilser mig velkommen hjem.

En kjærlig hilsen til alle Hyrdens Læsere og et av Gud velsignet Nyt Aar!

—*Nils Fjeldheim.*

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in May 1938

SERMONETTE.

"Now we know Him so no more."

2 Cor. 5: 17.

The Apostle refers to two ways of knowing Christ, and asserts that he and his fellow believers had passed from the one to the other. He had known Christ "after the flesh", but now he knows him so no more. This may mean that he had perhaps seen Christ with his eyes when he appeared as a prophet in Jerusalem or during his trial. Yet it does not neccessarily imply that. But it does imply that he had once had a mere human knowledge of Christ; while now he possessed a divine knowledge of him.

A mere human knowledge of Christ may indeed be of some benefit. But it is not likely to be true, even to the mere human, outward facts of Christ's life. The gentle sage of popular imagination who never said a harsh word and never offended anybody, is far from the fiery prophet of Galilee and Jerusalem who aroused such bitter hatred that his enemies finally crucified Him. If Christ were such a gentle person, as many think, why should the world have crucified Him? Such things simply are not done. He was one who claimed authority and therefore He aroused opposition. It remains true, even from this point of view that "No one knoweth the Son save the Father." The knowledge of Christ, in the true sense, is then dependent upon a divine revelation.

Paul, and with him all the Christians, know Christ no more as a mere human being. He known Him as the glorified Son of God, a divine being who through His resurrection had gained the eternal, heavenly lift for the believers. He knows Him as one who "became a life-giving spirit." This LIFE which Christ possesses and gives, is no more prolongation of the natural life. It is a supernatural, glorified life. Therefore the Apostle also says: "If any man be in Christ he is a new creature." The Christians know themselves as people who already now by faith have passed from a mere natural life into a glorified, heavenly life.

From the District Board of Elementary Christian Education.

At our District convention last summer a resolution was passed to the effct that the District Board of Elementary Christian Education should prepare a Sunday School correspondence course for use in the District.

To give further consideration to this assignment this Board met in Swift Current last summer. The members were agreed that there are many members of our church so located that they can receive Sunday School instruction only by mail. Even in organized rural congregations a Sunday School that functions during the winter is the exception, rather than the rule.

Such a course should prove valuable to the pastors as a teaching aid in districts where Sunday Schools do not function, and to those of our people who live in localities where no Lutheran congregation is organized.

But the Board also decided that we were not prepared to begin publishing such lessons this year. Several reasons might be given for this decision: The resolution referred to in this article makes no mention of how the cost of the undertaking is to be met. The expense involved in mimeographing and mailing the lessons for the various age groups is considerable; and the preparation of the lessons requires the work of a person who has both the talent and the training as well as the time to devote to it. Furthermore, in our consideration of text books that might be used as a basis for such a course of instruction it was observed that a new graded Sunday School course is now in the process of preparation by our Church, and it would therefore be advisable to await the publication of this new course. Finally it has been brought to the attention of our pastors that the American Lutheran Church has inaugurated a Sunday School by Mail and has courteously invited our pastors and young people to make use of their course. Of this aid several of our pastors have aviled themselves. Those interested should write Principal Rex H. Schneider, Luther College of Regina.

—*K. Bergsagel.*

Open Mine Eyes.

(Ps. 119: 18)

Mel.: "Blessed Assurance."

Open mine eyes, Lord, that I may see
Christ as my Saviour, dying for me,
That His Redemption I may believe
And His Salvation gladly receive!
Open mine eyes, Lord, open mine eyes,
Show me that Jesus furnished the price,
Purchased a pardon, also for me;
Help me to see, Lord, that I am free!

Open mine eyes, Lord, that I may see
Footprints that Jesus left here for me,
That I may follow, where He may lead,
Knowing He gives me all that I need!
Come Holy Spirit, dwell in my soul,
Keep me surrendered to Thy control,
That I may see Him, leading the way;
Help me to follow, trust and obey!

Open mine eyes, Lord, that I may see
Fields that are waiting, waiting for me,
That I may enter, without delay,
Serving my Master while it is day!
Come Holy Spirit, open mine eyes,
Make me Thy servant, thoughtful and wise;
Kindle within me unselfish love,
Fill me with Pentecost power from above!

—*C. K. Solberg.*

(Sent in by Mrs. L. E. Haave.)

Canton, China.

Dear Mrs. Brown!

You will remember how you and I used to dispute over the quality and qualities of Missionaries. I am afraid I did not quite approve of helping the heathen. After being here a while I am willing to admit that your claims were mild. Have come in contact with quite a number in China and assure you they are the salt of the earth. A decidedly decent lot and most unselfish. Things are not pleasant for them just now but they are on the job. Many have sent their children out and are sticking themselves. (Not clear what is meant? —Ed.) I tried to get a job but can see the Chinese do not need outside doctors. The way this war is being waged—in fact attached directly to the Chinese army, believe I would be in the way. Any doctor coming should be attached to some unit already here and preferable a mission unit. Any money sent out here, even by the Red Cross, should be sent to the missionaries even though it be the great sum suggested by the Americans.

Many missions has hospitals and relief unit organizations and money sent to them would be sure to get to the right spot and value would be received for money expended. This war is decidedly brutal. The suffering of the civil population is unbelievable. It is figured 100 millions are affected.

—*J. F. Creighton, M.D.,*
Estevan, Sask.

(Sent in by Mrs. Laura Brown,
Ougre, Sask. —Ed.)

Atwater, Sask.

A very pleasant and successful ladies aid meeting was held at the Lutheran parsonage on Thursday, April 7th. Many members were present and a true spirit of our lenten season was felt. May the Lord bless every honest effort put forth to raise the banner of the cross.—*Mrs. F. M. Aasheim.*

Announcement. Centennial Appeal Rally.

A Centennial Appeal Rally for the Prince Albert Circuit will be held at the Saron Church, Hagen, Sask., Rev. Langley's call, May 17. Three sessions and probably one or two sessions on the 18th. It is expected that pastors and officers of our church organizations will attend.

—*Rev. K. O. Kandal,*
Director for Prince Albert Circuit.

Moose Jaw Circuit.

Moose Jaw circuit meeting June 19—21 in Immanuel congregation of the Lake Alma parish near Maxim. Rev. J. B. Stolee preaches opening sermon. Rev. A. K. Odland the mission sermon, and Rev. H. F. Johnson will introduce the theme, Luke 13: 22—30. Tuesday afternoon will be devoted to the Centennial Appeal with Rev. K. Bergsagel as the chief speaker.

—*J. B. Stolee,* Sec.

Kind greetings to our former pastor, Rev. H. L. Urness through Hyrden. — Mrs. Frederick Strand, Hinchcliffe, Sask.

(Thanks very kindly for greeting. —U.)

"Not unto us, O lord, not unto us, but unto thy name give glory, for thy mercy, and for thy truth's sake."

By Dr. J. A. Aasgaard, President,
Norwegian Lutheran Church of America.

Dr. J. A. Aasgaard

Lead on, O King Eternal,
The day of march has come;
Henceforth in fields of conquest,
Thy tents shall be our home.

Years ago a young student finishing a theological seminay wrote this song for their graduation. They had been preparing for life's work and felt that now they were moving into the realities of the Kingdom.

The day of march has come for us in our Church. God has prepared us by His grace, as the author of this sings sings, "Through days of preparation Thy grace has made us strong." God's grace has been preparing our people and our Church for the day of battle for Him in this country and in this nation. The fathers in the Church laid the foundations under God, nurtured and nourished the Church at it grew under their guidance and their care.

Today we are facing a disturbed world, a world in which goodness and evil, darkness and light, sin and holiness, are sharply aligned against each other. From many come the cry: Where shall I find Him? How shall I know Him? To know God and His will with their lives, His will with the nations, is the great problem of the ages. He has revealed it in His Holy Word. His message and His truth is found there and there alone. To us He has given the priceless responsibility of proclaiming this message.

The field of battle between sin and holiness, between evil and good, between darkness and light, must resound with the cry from Golgatha, "If I be lifted up I will draw all men unto Me."

This is the heart of the Centennial Memorial, that Christ be lifted up; that His drawing power be presented through His Word, through the activity of the Holy Spirit in the hearts of men.

God has been preparing our people for this task. Gradually our Church has been strengthened and built up, with schools, missions, at home and abroad, institutions of mercy and twelve hundred pastors in the active work of proclaiming the Gospel. A hundred years of preparation through His grace! Are we ready to take up the tasks that face us? Are we equipped by His grace to enter the field of battle to His glory and for the salvation of souls?

This is the challenge of the Centennial and to this challenge every man, woman and child in our Church that has been touched by the grace of God should reply in joy and say, "Lord, here am I."

The giving of this money and these pledges are but an earnest of that which is in our hearts and in our lives. It is a thank-offering, declaring unto Him that we will lift the banner of salvation in His name for all peoples. To every member of our Church, young and old, should be given the chance to be along in this memorial offering. No one should give unwillingly. No one should be forced to give, but the opportunity should be there for every one, from the oldest person to the youngest child in our Sunday School, so there could be a common joy in lifting the song of battle for the King of Hosts.

God has placed our Church in the heart of the nation. In this great midwest valley, our Church was founded and has grown. Here are her institutions. Here is the heart of her activity and we touch people from the East and West, the North and South. The gathering of this fund for the payment of debts of the Church will make it possible to put into the fields of work fifty or sixty more workers, the strengthening of our Seminary, the encouraging of our aged pastors, — objects that the Church has long been concerned about.

Let us remember, however, that the appeal for these pledges is but the first step. Let us consecrate the next five years, under God, to a rededication of ourselves to the building of His Kingdom among men. Let there be an effort to extend the borders of our Church, going out in the highways and byways to urge them to come in. Through these years may young and old be brought to a new realization of what it means to be a member of the Christian Church, that Church which Christ loved and gave His life for, so that when 1943 comes those of us who are then living may give jubilant thanks and praise to Almighty God for the marvels of His love toward our people these one hundred years. May there then be with us many, many more to rejoice because during these years of festive mmorial thy too have been touched personally and genuinely by the Spirit of God.

Approached in the right spirit, with deep humility and dependence upon God, these five years of preparation for our Centennial can become blessed years of strengthening and building our Church and of bringing to the individual members of our Church an appreciation of the joy of fellowship with Christ and service in Christian living.

The Centennial Appeal in Canada.

SHOULD WE BE ALONG?

Yes, because we are part of the Church celebrating the Centennial and making this appeal.

Yes, because our district at its convention last summer voted unanimously to support this cause.

Yes, because our district has received much more from the Church than we have raised for the budget within the district. This means that considerable part of our Church debt has accumulated because of the large amounts spent in our district.

Yes, because this concerns the Lord's work. This is the main reason why we should want to take part.

CAN WE BE ALONG?

Yes, for we are not as poor as the widow who gave her "mite."

Yes, for we have more to give than the Widow of Zarepthah.

Yes, for we can at least give of "our deep poverty" as the Macedonians did.

Yes, "For if there be first a willing mind, it is accepted according to that a man hath, and not according to that he hath not." 2 Cor. 8: 12.

WILL WE BE ALONG?

Yes, if we think of the many souls without Christ which our Church should reach.

Yes, if "the love of Christ constraineth us."

Yes, let us be along for the Centennial Appeal, by praying, pushing, and paying!

—*J. B. Stolee.*

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

My College.

By MONA SPIELMAN, Concordia College.

What does it mean to have been at a Christian College? I wish I could shout from house tops all that it means. It has brought the greater life. I wish I could lay its treasure before every father and mother of our church.

Here I have learned to know my God, and to know that I know. Any who desire it, may go from assurance to assurance. We are given a deep appreciation for the work of those who have builded our church. The correlation of science and Scripture is revealed to us. We expect this in a religion class, but thanks to God, these four years with sound knowledge, there has been a precious portrayal of the Word of God and the harmony of all truth with it in other classes as well.

We have not been fed on material that makes us weaklings unable to stand. We are tried. I shall not forget in the study of doctrines how for days I was not certain whether or not I could continue to be a Lutheran. There was encouragement to search the Scriptures. If one avails oneself, he can never leave our college with a jellyfish training. We are encouraged to know worldly things and to decide which to rejct and which to accept for ourselves.

Besides the courses helping us to know where we stand and what we believe, there has been the class in stewardship. How much it has meant to learn how to use time, money, talents and every gift from God! I do not feel as afraid now to plan to teach, to receive my own wages and to take up my own responsibilities.

Being at this Christian college has meant having friends who have loved me in spite of my mistakes. Through this very act they have shown me Christ. They have corrected me, and I treasure those friendships the more for it. We have shared many things. In all this fellowship there has been a challenge to continuous service to Christ. It has meant a home away from home. Everyone in our dormitory seems to know everybody. We are like a big family of sisters. When we gather each day for our evening devotion, our time of praising God, praying and hearing His Word, it seems the most homelike of all. The discussions we have in our rooms have drawn us together. Often we have spoken of spiritual things. I shall not forget the times we have prayed together. We girls have had special discussions once a week. The book reviews we have shared with one another have meant learning books I will likely never have time or opportunity to read, yet I have a bird's view of them.

Saturday evening when the world runs wild, every Concordia student has an opportunity to fellowship with students in an hour of hymn singing, prayer and study of the Word. The getting-acquainted time at the close of the hour has been fun and brimful of value. Our favorite hymns are chosen. What could be more fun?

A student once said, "I know I have changed since I came here. It must have been the gradual dripping from day to day." He was referring to the chapel exercises. We cannot remember the substance of each address, yet there is something of great significance about gathering there. There are few who may gather to praise their God with more than four hundred others in the rush of each day.

It is significant to be a part of the stream of students that goes from Concordia to our college church each Sunday morning. There is an unbroken line of students for blocks and blocks. This church, I believe, to most of us students, is one of the most treasured places we know.

The fellowship of Luther League has helped me grow. It is a place where we learn to speak of our Savior before an audience. It has meant a learning of: "Give to every man that asketh you a reason of the hope that is in you." The message in word and song has inspired us and has made us ready for the new week.

Mission Crusaders gives each Sunday morning a happy, spirit-filled beginning to anyone who chooses to attend. Again and again Crusaders has brought the challenge of being a messenger for the Christ. The first Sunday this phrase of a song, "Who will go and work today?" followed me to Sunday School and everywhere. Considering Christ's great love, who could but answer, "Here am I, send me"?

Mission Crusaders just begins with its morning program. Every Sunday afternoon each of us students may go with a group to witness for Christ through speaking or singing in the two cities. It has meant so much to know the old people, to talk to the blind and sick, and to be a friend to the crippled. My most treasured afternoons here have been those spent in that way. The friendships of fellow students formed as we walked to and from these places have given spiritual strength. When I have wanted to be in very good company, I have always found it here.

Our fellowship does not end with students. It is one of students and teachers together. I had not expected my teachers to be willing to help at any time. Much less had I thought I could phone to them or call at their homes. I have been able to do all of these things. I had expected my religion teachers to be like Jesus, the Greatest of Teachers; but imagine the happiness a student gets out of hearing his other teacher witness for Christ in the classroom. I always get a big thrill over the Biblical truths that come out of our science department—and we have real science, too. The genuineness of my teachers' learning is a thing I have come to appreciate much. They have threshed things out. They are tried. I love them because I can trust them. They speak "as one having authority."

What does it mean to be at a Christian college? It may mean most blessed consecration, if we students take part of what there is here. Many students on our campus have not availed themselves of these things. This very fact is a challenge to those who have. All of these things are here for us, the youth, to grasp. May our lives be testimonies drawing young people to the Christian College!

Pleasing a Christian Mother.

In 2 Tim. 1: 15 Paul speaks of the "unfeigned faith" in Timothy which dwelt first in his grandmother Lois, and his mother Eunice. In Tim. 3: 14-15 Paul exhorts him: "But continue thou in the things which thou hast been assured of, knowing of whom thou hast learned them; and that from a child thou hast known the holy scriptures, which are able to make thee wise unto salvation through faith which is in Christ Jesus." Here we see the influence of a godly mother on her son.

A Christian mother prays for her children, spends much time in teaching them the way of salvation; and then by her virtuous life shows what it means to have Jesus as a Saviour and King.

As Lutheran Daughters we wish to gladden our mothers. In no way can we make them happier than by making our personal decision for Christ, letting Him abide and reign in our hearts, so that we *always* can be kept for Him.

Oh, to be "kept for Jesus!"
Kept by the power of God.
Kept from the world unspotted,
Treading where Jesus trod.

Oh, to be "kept for Jesus!"
Serving as He shall choose;
"Kept" for the Master's pleasure,
"Kept" for the Master's use.

Oh, to be "kept for Jesus!"
Kept from the world apart;
Lowly in mind and spirit,
Gentle and pure in heart.

Oh, to be "kept for Jesus!"
Oh, to be all His own!
Kept to be His forever,
Kept to be His alone!

Oh, to be "kept for Jesus!"
Lord, at Thy feet I fall;
I would be "nothing, nothing,"
Thou shalt be "all in all."

(Edith E. Cherry.)
Alice M. Stolee.

Mother.

A wonderful being is a mother—. Other folks may love you but only your mother understands. Mother works for you, loves and forgives you, and when you leave her, like a guardian angel her memory is always with you. —Sel.

During the great Word War, American soldier boys were told that they were fighting to "make the world safe for democracy". The only sure way of making the world or any part of it safe for true democracy is to educate its citizens in the religion which most highly exalts the worth of the individual. That religion is Christianity". — Hegland.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"Beloved, I beseech you as sojourners and pilgrims, to abstain from fleshly lusts, which war against the soul." 1. Peter 2: 11.

This is the first verse of the epistle text for the third Sunday after Easter. It is an exhortation to the Jews of the dispersion. They were strangers and pilgrims in these other lands. They were watched by the people with whom they mingled and thus could be a testimony for God or for the devil.

Heart purity is a requirement for those who would see God. "Blessed are the pure in heart for they shall see God", were the words of Jesus. Nothing so clouds spiritual vision as fleshly lust. It wars against the soul. That is why the Christian needs to walk a walk of sanctification.

But to do that requires grace and power from God. We cannot do it in our own strength. But we may lay the whole problem before God. After all, purity of heart is a creation of God, and we have no power to create. We may pray with the psalmist however, "Create within me a clean heart, O God." Sin is so deep-rooted that only God can create a clean heart.

We are living in a time of moral laxity. Luther leaguers need to remember that. There is a teaching of "new morality" spread abroad in our time. It is not new—it is as old as sin itself. Only now it appears in a new garb. But it is just as blighting, and just as deadly. Therefore the above word is so appropriate.

Two words at the beginning of the verse are significant—pilgrims and so-journers. How that should thrill our hearts. We are only passing through. This life is only a prelude. It is only a little while—then the church militant becomes the church triumphant. "Abstain from fleshly lusts."

"Here in this body pent,
Absent from Him I roam,
But nightly pitch my moving tent,
A day's march nearer home." —V.

Do not forget that this page belongs to the Luther Leagues. When some good reading or topic has been presented, kindly send it along for our columns. Very little such material comes in. We should like to encourage the use of this page. Brief reports of meetings held will always be welcome.

By this time our Pocket Testament secretary for the District has written every local league in regard to this important work. Do not lay that important letter aside, but fill in the self-addressed, stamped card, and return it to the secretary. Approximately 29,000 of our leaguers now belong to that splendid movement.

Pray and plan to attend the District Convention July 14-17 in Weldon. The Weldon people, our hosts, have already mentioned that as many as possible should bring tents. The pastor and his congregation plan to make the convention stay as pleasant and comfortable as possible.

How can Luther Leaguers begin to prepare for a blessed District Convention?

The organizational detail in preparation for our district convention is now well under way. Very few have been unable to take the assignment on the program. There seems to be a wholehearted response. We are so happy too, that we shall have with us our District president, Dr. Iver Iverson, and Pastor A. E. Hanson, of St. Paul, Minn.

There is more to do however. It is something that each leaguer can do. This article is an appeal for prayer for our convention. Let us all make it a daily subject of prayer. Let it be remembered in prayer meetings, Bible Classes, services, and at all occasions.

There will, no doubt, be those at the convention who have not found the Saviour. Longing, restless souls will be there; Souls looking for help to bring them into the full light of the Gospel. Then too we need to pray for the Christians. So many opportunities will present themselves to be a light and a help. For all those who some shall we pray that the Lord may lead forward in the faith.

There is a prayer in the 90th Psalm and the 17th verse that we can well make our own:

"And let the beauty of the Lord our God be upon us: establish thou the work of our hands upon us; yea, the work of our hands establish thou it."

Perhaps this poem, "A Preacher's Prayer" conveys the thought too:

"I do not ask,
That crowds so throng the temple
That standing room be at a price;
I only ask that as I voice the message,
They may see Christ.
I do not ask
For Church pomp and pageant,
Or music such as wealth alone can buy;
I only pray that as I voice the message,
He may be nigh.
I do not ask
That men may sound my praises
Or headlines spread my name abroad;
I only pray that as I voice the message,
Hearts may find God." —V.

Whose Gift is it?

No man was ever bled white by his gifts, but hundreds of thousands of us have been bled to a very pale white trying to supply the *wants* of ourselves and our families. Of the total income received by me how much of it is due to my efforts, and how much is the result of the society in which I live and the God who furnished the materials?

God furnishes the sunshine, the rain, the soil, the raw materials, the food, the fuel, the materials for buildings, sources of clothing.

Society furnishes a market for the product of my activities, people who will pay me for my time, the product of my mind and hand.

I am then the partner of God and society, giving what I have been able to produce with them. My income, having been made possible by God and society, if I am a really regular man, I will share with them, I will give to welfare work for more unfortunate people than I, I will make my Church and its work throughout the world a sharer of my income, I will love God and society and give as one who loves, not as a selfish old miser, for one may be as much of a miser on an income of 10 cents as on an income of $10,000.00.

(From *My Father's Business*, by Harry S. Meyers.)

Luther League Work.

There are approximately 100 local leagues in Canada District. Some leagues send the donation to the Circuit Treasurer, and the treasurer sends it in a lump sum to the International Office. For that reason it is difficult to get the exact figure of the leagues contributing each year. However, approximately the figures stand as follows: In 1935 25 leagues contributed a sum of $201.00; in 1936 41 leagues contributed a sum of $231.58; in 1937 44 leagues contributed a sum of $222.16 (including Anniversary gifts of $24.69); in 1938 (the first three months) 19 leagues $84.10.

The difference in the number of leagues contributing in 1935 and 1936 is due to the fact that one circuit sent in contributions direct from each local in 1936 but in 1935 it was sent in to the circuit treasurer who sent it in in one amount, and for that reason the locals contributing are not listed on that report.

There has been, then, as the above report will show, a gradual advance in the number of leagues contributing. Yet there is less than 50% contributing according to the above figures.

Let us make an attempt to have a contribution from each local by the time of our 1938 District Convention. May the Lord bless our Luther Leagues work to His honor and glory. —V.

Bible Questions.

1. Who disputed about Moses' body?
2. Where is Diotrephes mentioned?
3. Where in John's epistles does it say that we shall be like Christ when we see Him?
4. Where in Peter's epistles does it say that the earth shall be burned up?
5. In what New Testament passage does it say that Lot was vexed?

Correct answers to March questions will be published a little later.

Announcement.

The Swift Current Circuit Luther League Bible Camp meets at the usual place at Simmie, Sask., July 1—7. Rev. A. M. Vinge, president of our Luther League in Canada will be present as guest speaker. Fuller program later. Make preparations to attend. We have had blessed times at Bible Camp before, and the Lord will give it again. — G. J. Ostrem.